

*Α! θοῇνε μάταιε, τί ὠφελεῖς, ὅταν μιὰ ἀδικία σκληρὴ
 Δίχως σκοπὸ μᾶς θλίβει;
 Καὶ ὅταν τὸ χέρι τοῦ ἀφρευχίου θανάτου ὑψώνεται βαρὺν
 Κι' ἀλάθευτα συντριβεί;

III

Σιὰ βύθη σου κι' ἂν μ' ἔκλεισες, ὦ μάνα γῆ, τόσο καιρὸ,
 Ὅμως μὲ πλούσια δῶρα
 Μὲ στολίσες, κι' ὁλόχο, στὸν ἥλιο ἀντίκρου, δροσερὸ
 Κι' ὁλόανθο στέκω τώρα.

Καὶ πάντα γέρονω ὑπάκουο στὴ λύπη σου καὶ στὴ χαρά,
 Τὰ φύλλα μου ἓνα - ἓνα
 Ν' ἀρπάξῃ ὁ ἄνεμος ἐγὼ τ' ἀφήνω, ἄλλοι μου! ἀφοῦ ξανά
 Πρέπει νὰρθοῦν σὲ σένα.

IV

Τὰ στάχνα ἀνεμοσάλευτα θροοῦν στὸν κάμπο, καὶ πυκνὸ
 Βοῦῖζει γύρω στὴ γλυκεῖα κυνέλη τὸ μελίσοι
 Ἀντιλαλεῖ κάθε σπηλῆρά, κι' ἀργοκουνάει, στὸ βραδυνο
 Θαμπόφωτο, τὴ θλιβερὴ κορφὴ τὸ κυπαρίσσι.

Κι' ἀκόμα σὰν τρελὰ γυροῦν τοῦ μύλου τὰ πλατεῖα φτερά·
 Μονάχα οἱ κύκνοι τὸ λαιμὸ τὸν κάτασπρον ὑψώνουν,
 Κι' ἀτάραχοι ὄνειρεύονται, στῆς λίμνης τὰ βαθεῖα νερά,
 Ποῦ τ' ἄγγιξεν ὁ ἥσκιος μου κι' ἀρχίζουν νὰ θολώνουν.

ΔΗΜΟΣΘ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Σὲ κάποιον τῆς Ἀρχαίας καβαλλάρη
 σὰν ξεπεξεύει καὶ πεζὸς πάει στὸ παζάρι.



Ἄρτον, ὦ καὶ θριδάκας
 ποθεῖς... μὰ σὰν πεινάσῃς,
 ψωμί, μαρούλια καὶ αὐγά
 γυρεύεις νὰ χορτάσῃς.
 Κι' ἂν μᾶς πουλᾷς κράμβας κ' ἰχθῦς
 γραπτούς... μὰ στὸ παζάρι
 φωνίζεις μόνο λάχανα
 καὶ ψάρια, κατεργάρη!
 Σαρδέλλες γὰρ γουστάροντας
 καὶ ἀφύας παζαρεύοντας,
 εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ πᾶς
 κατραπακιᾶς γυρεύοντας.

ΣΑΤΑΝΑΣ